

Thanh Ti Yêu Nhiều

Contents

Thanh Ti Yêu Nhiều	1
1. C 01	1
2. C 02	3
3. C 03	5
4. C 04	7
5. C 05	9
6. C 06	10
7. C 07	12
8. C 08	14
9. C 09	16
10. Vĩ Thanh	17

Thanh Ti Yêu Nhiều

Giới thiệu

Nguồn: 4vn. eu Dịch: huynhduongcong tu Yêu một người không nên yêu, hồng nhan mặc cho nước trôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-ti-yeu-nhieu>

1. C 01

Như Hằng sinh đúng dịp Quan Âm dẫn nhật, phụ mẫu cho rằng y có duyên với phật nên từ nhỏ đã dạy đọc kinh. Tiếc thay chiến họa liên miên lan đến cả quê y, năm y bảy tuổi, phụ mẫu đều chết dưới kiếm loạn quân. Tăng nhân Tâm Viễn qua đường mai táng song thân y, lại tự nguyện thu y làm đệ tử, cho thụ sa di giới. Chưa có ngày nào y quên ân đức của Phật môn, từ lúc vào chùa đã hứa nguyện rằng đời này kiếp này cửa phật là lẽ sống.

Sư phụ Tâm Viễn gọi y đến thiền đường, mùi bồ đề hương thơm nức khiến y thoải mái hẳn, cung kính chấp tay với sư phụ. Tâm Viễn dặn: “Hôm nay ta cho con hạ sơn, lấy được độ điệp phải nhanh quay về thụ giới.”

Xưa nay y chưa từng đi xa, bất giác lộ vẻ mừng vui. Bái biệt sư phụ, y nhanh chóng rời khỏi thiền đường, sau lưng vọng lại tiếng thở dài náo nức. Như Hằng nhớ dai, thông minh hiểu học, còn ít tuổi nhưng ngay cả những kinh thư chỉ bậc đại đức cao tăng mới giải thích được y cũng lầu thông. Có điều y chưa từng trải việc đời, tất thấy chỉ gói gọn trong phạm vi sách vở, dù đọc nhiều nữa cũng được ích lợi gì? Tâm Viễn hiểu được đạo lý này, nhưng không biết ái đồ có vượt qua được những dụ hoặc của thế gian. Trong sát na Như Hằng khuất bóng, ông chợt nhớ đến chính mình ba mươi năm trước.

Mười ngày sau, Như Hằng chưa quay về, ông vẫn một mực dãi tọa tham thiền. Ngoài cửa sổ, ve sầu mùa hạ kêu ra rả, nằng nặc như nung người, đúng lúc tiếng chuông buổi trưa vang lên, niệm châu trong tay ông đứt tung, rơi xuống đất. Ông nén tiếng thở dài, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Một tháng sau, Như Hằng khóc nức nở quỳ trước mặt sư phụ, chỉ nói mình đã phạm giới, nguyện chịu mọi trừng phạt. Thiếu niên sa di khí vũ hiên ngang, mắt lấp lánh ánh nước, hai hàng nước mắt chảy dài khiến Tâm Viễn như bị dao cắt lòng.

Ông miết chuỗi niệm châu, hỏi đúng một câu: “Vì sao con xuất gia học Phật?”

Như Hằng run rẩy đáp: “Đệ tử từ nhỏ đã thề rằng cả đời này hầu hạ Phật tổ.”

“Lòng ngay thẳng sẽ biết giữ mình, con có biết vì sao A Nan ngộ nạn lại viết ra Lăng Nghiêm kinh không? Đi đọc kinh sám hối đi, bao giờ nghĩ thông suốt lại đến gặp ta.”

Như Hằng loáng thoáng hiểu được kinh ý, bất chợt đỏ mồ hôi, nhìn sang sư phụ thấy ánh mắt ông trong suốt, tựa hồ đã ngộ ra tiền nhân hậu quả. Y vốn tưởng sẽ phải chịu trách phạt thật nặng nhưng có phải ông nương tay? Y khấp khểnh rời khỏi thiền đường, các sư huynh đệ nhìn theo với vẻ hồ nghi, tiếng tụng niệm từ từ phía lay động lòng y.

Y hoảng hốt lật kinh thư ra: “Như ta nghe được, có lần Phật đến Chỉ Hoàn tinh xá ở Thất La Phiệt thành...” Phật đến nơi cần đến, chính như cơ duyên xảo hợp, A Nan đi ngang qua Ma Đăng Già Nữ. Còn y, cũng như A Nan, gặp phải oan nghiệt cả đời, là số mệnh nên không tránh được.

A Nan từ xa về, vào trong thành khát thực. Người xuất gia vẫn phải ăn đến ngũ cốc tạp lương. Y gặp nàng cũng trong lúc hóa duyên. Thức ăn và nhan sắc, lẽ nào đã được sắp đặt sẵn trong cõi u minh, muốn tránh cũng không được?

“Bữa trưa đã qua, trù phòng không còn gì ăn được, xin mời đại sư sang nhà khác” Đại môn đồ thắm hén mở, môn đình khách khí cự tuyệt. Từ lúc Như Hằng hạ sơn, đi hóa duyên thường bị người ta viện ra đủ lý do cự tuyệt. Y an nhiên bước khỏi dãy bậc thềm, định đi sang phủ đệ khác, chợt một chiếc tiểu kiệu dừng lại trước mặt, một giai nhân áo trắng bước ra. Y chỉ thấy trước mắt sáng lên nhưng không nhìn nàng, cầm cúi cất bước.

Nữ tử dừng lại, làn môi đỏ hé ra: “Hòa thượng? Khất cái?” Y nhìn lên tà áo lụa, cúi người chấp tay: “Đệ tử là Phật môn sa di.” Đoạn liếc nhanh, thấy nàng che sa mỏng trên mặt, cao quý bất khả xâm phạm.

“Theo ta vào trong.” Nữ tử thông thả bước vào: “Ta sẽ sai người chuẩn bị đồ ăn cho ngài.”

“Đa tạ thí chủ.” Y bước theo, tâm thần bất giác bị bóng hình xinh đẹp lôi cuốn. Vẻ đẹp lạ lùng này không giống với bảo tướng trang nghiêm, khiến tâm thần y lay động. Bước qua cửa phủ, y nhìn thấy một chữ Thu cực lớn.

Đồ ăn ngon lành, nhưng trong tâm nhãn của y đều là thân ảnh yếu diệu của nữ tử. Y vừa dùng cơm ở khách phòng vừa hỏi han gia đình, mới biết đây là Thu phủ, nhà của Hoài Đức đại tướng quân Thu Thịnh Thiên. Thu tướng quân văn võ song toàn, là trọng thần của triều đình, quyền thế chỉ đứng sau tứ đại phụ chính vương gia, nửa tháng trước phụng chiếu thảo phạt Bắc di, tin thắng trận liên tục truyền về, sắp giành được toàn thắng ban sư hồi triều.

Rời khỏi Thu phủ, lòng y vẫn mãi vấn vương. Lúc thi kinh sách, tâm y không yên, suýt nữa lạc đề mới chịu cẩn thận hơn. Y rũ rạch mọi ấn tượng, cả đời này y sẽ bạn với đèn nến, kinh Phật, không nên sa chân vào

chốn hồng trần. Nhờ thế y mới quên đi được.

Rồi y cũng thuận lợi lấy được độ điệp, trong đêm quay về chùa, y nghe thấy một câu nói làm thay đổi cả đời.

“Ngay cả Dương Châu Song Hồ uy danh hiển hách cũng định đến Thu phủ vượt qua ba cửa ải sao? Ha ha!” Giọng nói chói tai vang lên phá tan màn đêm yên tĩnh. Chân y liền dính cứng xuống đất, hóa ra nhĩ lực bản thân lại cap cường đến thế, nghe được người đứng cách hai mươi trượng trò chuyện. Trong bóng đêm, y như một con dơi xòe đôi cánh lặng lẽ áp sát.

“Thiên Tử người đến được hà có chúng ta lại không? Thu gia tiểu thư sao có thể gả cho loại sắc quỷ như người.” Người cao lệnh khênh trong Dương Châu Song Hồ cười lạnh với kẻ phát thoại lúc đầu.

“Đúng, Thái Hành Sơn Yêu người ác danh vang xa, lại dám đến kinh thành tìm chết.” Người lùn rút đơn đao, ánh mắt chăm chăm nhìn đối phương: “Để chúng ta thay quan phủ thu thập người, mang đến cho tiểu thư một món đại lễ.”

Thái Hành Sơn Yêu gầy gò, gương mặt dưới ánh trăng khá hiền hòa, Như Hằng không hiểu sao hần lại có tước hiệu đó.

Dương Châu Song Hồ xuất thủ. Đao quang dẹt thành một tấm lưới, bạch quang sáng lóa khắp trời, cả hai cùng xuất liên chín đao, tập kích vào mấy địa huyết trên mình địch thủ, có điều Như Hằng không hiểu sao động tác của cả hai quá chậm, gần như trẻ con múa may hư trương thanh thế. Thái Hành Sơn Yêu nào dám chậm trễ, rút trường thương sau lưng ra lách vào khe hở của Song Hồ.

Đinh đinh đang đang, một tràng tiếng kim loại va nhau vang lên, phảng phất như tiếng phong linh rung bên tai. Như Hằng nhận ra ba người tuy nói năng sắc mùi thâm cừ đại hận, nhưng đều có lòng từ bi, không dốc toàn lực. “Thiện tai thiện tai!” Y lặng lẽ niệm phật, hóa ra giang hồ không hiểm ác như sư phụ nói.

Vừa nghĩ vậy, gã cao trong Dương Châu Song Hồ cố ý lộ ra sơ hở, dụ Thái Hành Sơn Yêu công vào, gã lùn liền nhân cơ hội vung đao chém vào đầu gối địch. Y nhận ra, định lên tiếng nhắc nhở nhưng đao của người lùn chém được nửa đường liền rơi xuống đất.

2. C 02

“Hừ, đã nói lão tử ác danh đầy mình, các người còn ra vẻ vô tội cái gì!” Thái Hành Sơn Yêu nhổ nước bọt: “Nếu không phải lão tử nhanh tay chắc đã bị các người giải quyết rồi.”

Hai người nằm dưới đất liên tục quằn quại như con trùng giãy chết, thống khổ vô cùng. “Giải được...” Cả hai dùng chút khí lực sau cùng gào lên, Thái Hành Sơn Yêu tung ra hai cước, “bốp, bốp”, cả hai nằm im.

Thái Hành Sơn Yêu cầm cây thương xuống, cười ám muội về phía xa xăm: “Mỹ nhân đừng vội, ta đến đây.”

Ngữ khí này không hiểu sao lại khiến Như Hằng đau lòng, y vô thanh vô tức bám theo hung thủ như bóng với hình. Nếu không vì người xuất gia không được phạm giới, y cũng muốn xuất thủ giáo huấn tên tiểu nhân coi mạng người như cỏ rác này, thật tội quá tội quá. Y định mai táng Song Hồ nhưng sợ Thu gia xảy ra chuyện nên đi theo xem ngọn nguồn thế nào.

Y nhớ lại chuyện cũ, bất giác bỏ kinh thư xuống, vốn y không động lòng với việc đời sao lại đột nhiên nhúng vào ân oán kéo dài mãi về sau thế này?

Phảng phất y lại thấy cảnh tượng cửa Thu phủ ló nhỏ bóng người, các nhân vật giang hồ đều tươi cười đưa danh thiếp cho gia đình canh cửa. Gia đình mặt mũi lạnh tanh, hoàn toàn không hỏi danh tính người đưa thiếp, ghi số rồi mời vào, không lý đến những người không có danh tiếng, kẻ có lai lịch được đánh dấu.

Y đứng trên cây hòe ngoài cửa, nhìn xuống dòng người ra vào. Phía trong nội viện có một nha hoàn kiểm nghiệm số hiệu của người đến rồi dẫn vào trong. Y nhìn vào tiểu lâu, ánh đèn rực rỡ, nụ cười của giai nhân rạng ngời, thân hình đó khiến y nghệt thở.

Kiểm lóe lên, ánh đèn tắt ngóm, tiếng kêu thảm vang vọng.

Vị anh hùng hảo hán tiến vào, lúc ra tay ôm ngực, máu chảy ròng ròng trên cổ, tình trạng thê thảm vô cùng. Nha hoàn dưới lầu có vẻ đã quen thấy cảnh đó, đưa tay đẩy khê, người ra gục xuống, hiển nhiên khí tuyệt thân vong. Như Hằng không hiểu nguồn cơn, nhảy xuống tiến sát tiểu lâu. Dưới chân lầu ngổn ngang người chết hoặc bị thương, cầu thang nhuộm đỏ màu máu như a tỳ địa ngục, tu la luyện trường.

Mùi máu tanh khiến y buồn nôn, không dám tin rằng ma đầu giết người không nháy mắt lại là giai nhân từng mời hán ăn cơm. Chỉ là người đến tìm cái chết không buồn để ý đến núi đao biển lửa trước mặt, vẫn đua nhau lao vào. Sắc dục, lễ nào còn quan trọng hơn tính mạng?

Hai tay y nắm chặt lấy nhau, sao lại như thế? Như thế thật ư! Dưới chân thiên tử còn hung đồ lớn mật như thế này, không nhìn đến vương pháp, coi mạng người như cỏ rác, quả thật đạo lý suy đồi. Y niệm phạt hiệu, thẩm trạng máu thịt tươi bởi này khiến y kinh hoàng.

“Lỗ công tử quả nhiên kiếm pháp cao siêu.” Giai nhân chợt lên tiếng, giọng trong như ngọc làm say hồn người.

Dưới ánh đèn, một nam tử cao lớn đưa kiếm hành lễ: “Sao so được với đao pháp của Thu tiểu thư.”

“Dưới tiểu lâu tử thương vô số, không hiểu Lỗ công tử thấy thế nào?”

“Họ tự nguyện tử vô, kỹ nghệ không bằng người, chết cũng đáng. Thu tiểu thư bắt tất để tâm.”

Giai nhân thở dài, u oán nói: “Đệ nhất quan đã qua, Lỗ công tử thử đệ nhị quan nữa chẳng?”

“Tại hạ cung kính nghe theo lời tiểu thư.”

Tiếp đó trong tiểu lâu im lặng, Như Hằng lắng tai nghe, chỉ có tiếng “lách cách” vang lên.

Hồi lâu, cửa lầu mở ra, một thanh niên anh tuấn loạng choạng bước đến cầu thang, chân chợt nhũn ra ngã gục xuống đất, máu từ lỗ mũi trào ra không ngớt. Y nhận ra, liền cho rằng giai nhân không từ thủ đoạn sát nhân, độc ác như rắn rết, thật không thể tha thứ được.

Y bất kể phải phá giới sát, quyết giáo huấn nữ tử này một phen, bèn tìm một tấm áo vải thô, hóa trang thành một hán tử phi thân lên tiểu lâu, đến gần cửa mới cố ý lộ dấu vết, đứng thẳng dậy.

“Cuồng đồ lớn mật, dám tự tiện xông vào.” Nha hoàn vung tay, ánh sao lập lòe xạ vào mặt y.

Kinh lực cực mạnh, một nha hoàn nhỏ xíu cũng có bản lĩnh này, buộc y phải lưu tâm, phát tay áo thi triển Lạc Vân tụ của sư môn, mấy mũi ám khí này không là gì hết với y.

“Lưu Ba, để y vào.” Thêm một người đến tìm cái chết, giai nhân cũng không để tâm.

Y đẩy cửa, không ngờ trong lầu sáng sủa, mùi đàn hương phất qua mũi, không hề giống với địa ngục như y tưởng tượng. Giai nhân vẫn che mặt, chỉ chừa lại đôi mắt như làn nước mùa thu, thăm thẳm nhìn vào cõi lòng y. Y vội cúi đầu, để vành nón che kín nội tâm.

“Không hiểu cao tính đại danh của anh hùng?” Ngữ khí của nàng hàm ý giễu cợt.

“Tại hạ Trần Anh Hồng.” Bất giác y nói ra tên tục gia.

“Chưa nghe qua...” Nàng nghiêng đầu nghĩ ngợi, rồi cười lạnh: “Không sao, đã đến cứ việc tiếp chiêu.”

Ngọc thủ xuất chiêu, đao quang sáng lóa xé không khí lao tới.

Thân hình nàng như phù vân, phiêu diêu bất định, đao ảnh từ bốn phương tám hướng ập vào như chớp. Đổi lại người khác chắc chỉ một đao là xong đời, nhưng bộ pháp của Như Hằng còn nhanh hơn, theo sát sạt sau lưng nàng.

Nàng lướt khắp căn phòng, hoàn toàn không thấy bóng dáng đối phương, đâm ra kinh hãi. Phảng phất có tiếng phát gió nhẹ nhẹ sau lưng, nàng thì thò thủ đoạn, nhìn sang trái nhưng đao chém sang phải, chiêu thức cơ hồ đột nhiên hình thành, góc độ và thời gian cực kỳ chuẩn xác, bất quá vẫn chém vào khoảng không, lúc đó mới chân chính hiểu được đối phương lợi hại thế nào.

Chưa xuất thủ đã hạ phong, nàng không cam lòng, lướt đến sát góc tường, trước mặt là khoảng không, nàng cho rằng y không còn nơi lẩn tránh nhưng vẫn không thấy bóng ai. Nàng cảnh giác ngẩng lên nhìn, Như Hằng xuất chiêu.

Thân thể y lẳng không, vốn không có nơi tá lực nhưng một chiêu này chí cương chí thuần, hồn hậu dồn xuống. Nàng vốn ở giữa căn lầu trống không, có đủ nơi tránh né nhưng lại tự tìm vào góc hẹp, không thể lùi được. Một chiêu của đối phương không hề hoa hòe hoa sởi, lại toàn lực xuất tới, đủ để dồn nàng vào tử địa.

Nàng chỉ thấy một cổ kinh phong quét tới, vội đưa đao lên chặn, dốc chân khí toàn thân bảo vệ tâm mạch, liều mạng ngạnh tiếp. Kinh lực hồn hậu dồn tới thổi tung lớp sa che mặt, lộ ra gương mặt hoàn mỹ, y rung động, sinh lòng bất nhẫn, thu chiêu hất lên không. Căn phòng rung lên ầm ầm, gỗ vụn tung bay, đổ xuống ràn rạt.

3. C 03

Nàng chợt thấy một cổ đại lực như sóng lớn ngút trời, như dòng thác trên núi đổ xuống, cơ hồ không giữ nổi đao, bèn nghiêng răng nắm chặt cán đao. Y phát tay áo, nàng bị hất văng lên không như điều đứt dây, không khống chế được thân hình.

Nàng không hoảng hốt, đẩy chân khí bổ phòng toàn thân, ngẫm vận nội công gia truyền “Tha Sơn Công Thác”, mượn đại lực ập tới ngưng tụ trên tay đẩy mạnh tới. Đao mang lập tức trải ra, xé tay áo y tan tành.

Thân hình nàng quay tít như con trót, nhân đao hợp nhất bức y chuyển từ công sang thủ. Đao quang lẳng lẽ như bánh xe nhón hoắt lao vút tới, nụ cười mỹ lệ của nàng, làn tóc mềm mại cùng mùi thơm thoang thoảng, phảng phất như long nữ từ hang sâu bay lên, mọi vẻ đẹp trên đời chỉ đến thế là cùng.

Y hân thưởng cực độ, không muốn chơi trò đuổi bắt với nàng nữa, nhẹ nhàng đưa đôi nhục chưởng đón tiếp lưỡi đao sắc lẹm. Nàng kinh hãi vô cùng, cây đao này không phải phạm vật, mà là Tây Vực công phẩm, trăm năm trước Lang Vương Lệ Thiên Hành dựa vào nó mà hoành tảo khắp Tây Vực, do tiên đế tặng cho cha nàng. Cây đao cất vàng đoạn ngọc, lại ẩn chứa hàn khí kinh nhân, binh khí phổ thông khó lòng chịu được một đòn, ai ngờ y lại dùng tay không đón đỡ.

Nàng trỗi lên dũng khí, bất kể y là thần thánh phương nào, đao vung lên liên tục dệt thành sao sáng ngập trời, từ tốn thi triển một trong những tuyệt kỹ vang danh thiên hạ của Vĩnh Sinh đảo: Ngọc Nhân Ca Vũ đao pháp.

Bạch y như tuyết, đao quang như thoi. “Trăng lạnh sao lấp lánh, Ai đứng giữa trời đêm”, đao ý lạnh vào cốt tủy mỗi người, phảng phất đang đặt chân vào nơi cực bắc lạnh lẽo, từ ngón tay đến lòng tay y xuất hiện một tia âm hàn, tuy có nội lực thuần dương ngăn cản nhưng đao ý thể như chẻ tre, cộng thêm ý chí tất thắng của nàng, quả thật không dễ đón đỡ.

Y chợt hiểu hiểu rằng, những người qua được đệ nhất quan vị tất thật sự thắng được nàng.

Đáng tiếc cả nàng và y đều ôm lòng cầu thắng, võ công của nàng càng cao, y càng phải thắng bằng được. Y không muốn đầu hàng dai bền bền ảo song chưởng hóa thành ngàn cánh tay, che kín đao quang. Vô Sắc tự tàng long ngoạ hổ, bảy mươi hai môn tuyệt kỹ đủ để ngạo thị giang hồ, có điều người đời không biết tới, tận bây giờ y mới hiểu được võ công của sư môn đạt cảnh giới nào.

Y nhẹ nhàng thò tay, xuyên qua ngàn vạn đao mang chói lòa, như Ca Diếp niêm hoa vi tiếu, nàng bắt giắc lỏng tay, cây đao trong tay không cánh mà bay, quay lại nhìn thì đao đã kề lên cổ, khí lạnh băng toát ra. Nàng cười buồn bã: “Trần công tử thắng rồi.”

“Tiểu thư đã nhường nhịn.” Y thu đao, nâng hai tay lên trả lại.

Nàng hừ lạnh thu đao, rất nhanh trở lại như thường, thở dài một hơi: “Phu quân của ta không được thiếu bất kỳ yếu tố nào: võ công, gan dạ, phẩm đức.” Nàng lại cười yêu kiều, nụ cười ẩn chứa nét cẩn trọng: “Trần công tử qua được đệ nhất quan, có muốn thử gan dạ không?”

Nàng mở một hộp gấm, bên trong có hai hoàn thuốc, một đen một đỏ: “Một viên có độc, một viên đại bổ.” Nàng cười giòn tan: “Tiếc là không mấy ai qua được cửa này, không biết Trần công tử có thể vượt hơn chúng nhân chăng?”

Y cầm hộp gấm trầm ngâm không nói.

“Nếu công tử khiếp đảm, rút đi còn kịp.”

Bề ngoài, cả hai viên đều thơm nức, màu sắc bình thường, chính thị thuốc bổ, y thở dài: “Cả hai viên đều là độc dược, Thu tiểu thư hóa ra giết người kiểu này.”

Nàng cả kinh, nhưng vẫn tỏ ra như thường: “Trần công tử đề phòng người khác quá, bản thân nhất chết lại đổ tội danh lên mình tiểu nữ.” Nàng đến song cửa đẩy ra: “Những người dưới kia hoặc chết hoặc bị thương nhưng đều có một phần hào khí, dám qua ba cửa ải, các hạ không dám thử thuốc, vậy xin lui ra.”

Y phát tay áo, gạt hộp gấm xuống đất, hai tay nắm lại thành quyền đưa đến trước mặt nàng.

“Trong này cũng có một viên thuốc độc, một viên đại bổ, Thu tiểu thư chọn viên nào?”

Nàng cả kinh: “Các hạ thử tiểu nữ?”

“Chỉ cần Thu tiểu thư uống một viên, tại hạ sẽ uống viên còn lại.” Y cười hòa ái, đấu trí với nàng cũng là một niềm vui: “Tại hạ cũng muốn biết gan dạ của tiểu thư thế nào?”

Nàng không đáp, lớp sa che mặt rung động, hiển thị nội tâm mâu thuẫn, gương mặt nàng ảm đạm, biết rằng lần này y đã biết rõ chân tướng. Y xòe tay, lòng tay trống trơn: “Kỳ thật đều không có giải dược, đúng không?”

“Trần công tử đã qua được hai cửa.” Nàng không tỏ vẻ gì hoan hỷ, đưa tay kéo lớp sa che mặt, hiện ra gương mặt lạnh băng.

Một vết sẹo dài vạch ngang khuôn mặt, lật cả môi trên lên như miệng thỏ, dấu ấn đỏ lôm hỏm sâu trên gương mặt trắng muốt càng tô thêm nét rùng rợn. Như Hằng không để tâm đến gương mặt kinh rợn mà nhận ra trong ánh mắt nàng hàm chứa thâm ý.

“Qua một cửa nữa, các hạ sẽ được lấy ta làm vợ.” Nàng lãnh đạm cất tiếng như thể đang nói một việc không liên can đến mình.

Y bắt giắc hiểu kỳ, tính tình thật sự ẩn sau vẻ ngoài lãnh đạm, lấy giết người làm vui này là gì, chẳng lẽ nàng định đeo đẳng “khuôn mặt” này cả đời?

Thấy y nhìn vết thương chăm chăm, nàng che môi nói: “Ngày Oánh Bích ra đời, gia phụ thấy là con gái mới vung đao chém, tạo thành dáng vẻ này.”

Y liên tục hô tội quá trong lòng, gieo nhân là thế mới tạo thành quả là ba cửa ải này.

Nàng nhấn mạnh ngữ khí: “Không biết sư thừa Trần công tử môn phái nào? Một khi xác định kỳ hạn hôn lễ, Thu phủ nên đưa thiệp mời tới đâu?” Ngón tay nàng mân mê góc áo, nụ cười trong mắt càng say lòng người.

Trời ạ! Khóe môi y lập tức cứng đờ, không thốt lên được câu nào, nếu qua thêm cửa ải nữa sẽ xử lý thế nào? Y không cưới nàng được, lẽ nào nhất định phải thực hiện? Y phải đi thôi, ngày thụ giới sắp tới, lẽ nào còn dấn chân vào ân oán giang hồ?

Nhất thời hoang mang, y chìm trong suy tư hỗn loạn, đứng yên không nói.

Nàng đến gần, mùi hương hoa u uẩn thấm vào lòng y: “Công tử định thế nào?”

Y luống cuống, ngập ngừng nói từng chữ: “Tại hạ xuất thủ chỉ vì muốn ngăn tiểu thư lạm sát... thật không thể... không thể lấy tiểu thư.”

Nàng lạnh giọng: “Công tử có biết những người đến Thu phủ hôm nay đều muốn lấy Thu Oánh Bích ta?”

“Tại hạ minh bạch.”

“Công tử ứng chiến, tức là muốn lấy tiểu nữ làm vợ, nhưng thấy tiểu nữ xấu xí mới sinh ra ghét bỏ. Công tử tham luyện mỹ sắc, rũ bỏ tín nghĩa như thế, chết chưa hết tội.” Nàng ấn mạnh cơ quan, “sát sát” mấy tiếng, bốn phía tiểu lâu đều có song sắt to như ngón tay chụp xuống, biết căn phòng thành mặt thất.

4. C 04

“Vù vù”, tên bay như mưa rải xuống khiến lòng người chấn động. Nàng hạ thủ quá nhanh, thậm chí không cho y cả cơ hội biện bạch.

Y phát tay rồi phi thân, bao nhiêu thiết tiễn bay ra đều thu hết vào ống tay y. Bàn ghế di động ầm ầm, cơ hội y bị dồn vào chân tường, không thể ứng phó nổi, vội lên tiếng: “Thu tiểu thư, nghe tại hạ một lời.” Rồi vội tung mình nhảy lướt ra một trượng, mở nón.

“Đệ tử pháp hiệu Như Hằng, đến đây không phải cầu thân, xuất thủ lỗ mãng, mong thí chủ bỏ quá cho.” Gương mặt nàng trắng nhợt như cả năm trời chưa thấy ánh nắng.

Nàng ngậy người, không nhận ra y, bèn lắc đầu dừng cơ quan lại, hỏi với vẻ thất vọng: “Hóa ra công tử là người xuất gia?”

“Như Hằng không hề cố ý hí lộng thí chủ, chỉ muốn xin thí chủ tha cho mấy người đó.”

“Bỏ qua cho họ? Họ đều tự nguyện đến, ai nấy có tay có chân, không biết chạy sao?”

“Chỉ là thí chủ hạ thủ quá độc ác...”

“Công tử tưởng ai đến đây cũng là anh hùng hảo hán?” Nàng nhìn y chăm chăm, rít lên: “Ai nấy đều tham luyện mỹ sắc tài phú, là bại loại trên giang hồ.” Nàng quảng từng tấm danh thiếp ra, rĩa rỏi: “Cả những hiệp sỹ nổi danh lấy vợ nhiều năm cũng đến cầu thân, không phải lòng lang dạ sói thì là cái gì? Quan phủ không bắt được chúng, đại anh hùng đại nhân vật lại không thềm giết đến chúng, tiểu nữ đành bày ra cái bày này dẫn dụ chúng đến nhận báo ứng. Ác nhân trên đời quá nhiều, tiểu nữ chỉ là nữ tử nhưng cũng muốn trừ gian cho thế nhân.”

“Chỉ là thí chủ không đại diện cho vương pháp, cứ tùy tiện vung đao, nhờ may giết lầm người tốt, không phải tội quá sao?”

Nàng nghe y gọi mình câu nào cũng “thí chủ” đâm ra tâm phiền ý loạn, “phì” một tiếng: “Tiểu nữ là con gái nhà lành, được học hành lễ giáo, môn quy nghiêm ngặt, không thể bước chân khỏi khuê phòng, chỉ nghĩ được cách này trừ bớt ác đồ. Lê nào tiểu nữ làm thế cũng là lạm sát, là nghịch lại luật pháp, còn những người tung tăng bên ngoài giết người trừng trị hung đồ lại là đại hiệp, được người đời kính ngưỡng?”

Thấy y không đáp, nàng bật cười: “Tiểu nữ bị buộc phải giết người, ai ngờ mở cửa phủ có ba ngày đã có tới mấy chục võ lâm bại loại tới, hơn nữa càng ngày càng đông. Chúng cố ý đến tìm cái chết, sao tiểu nữ lại không thành toàn? Có lẽ ma lực lớn quá, qua được ba cửa liền có trong tay kim tiền, nữ sắc, quyền lực, hà cớ tiểu nữ phải nương tay cho loại người này?”

Y mềm lòng, lẽ nào trong cõi nhân gian cá lớn nuốt cá bé này, lấy giết chóc chống lại giết chóc là cách duy nhất? Y đắm mình vào lời nói, nhất thời quên mất mọi kinh thư, chỉ động lại nụ cười của nàng. Tuy nàng đang dốc sức mơn theo đuổi một việc đã trảng xe cát nhưng y lại thấy kính trọng nàng.

“Nhưng nếu có hắc đạo cao thủ vượt qua được ba cửa ải thì làm thế nào?” Bất giác y lo lắng cho nàng.

Nàng liếc y cười lạnh: “Ngài tưởng qua được ba cửa dễ lắm sao? Chúng có bao giờ coi nữ lưu như tiểu nữ vào đâu, ai cũng khinh địch, đệ nhất quan chưa chắc qua nổi. Đệ nhị quan cũng có ngoắt ngoéo, viên thuốc ngoài giả trong thật, nửa là bảo vật, nửa là chất độc, tiếc cho những kẻ tự phụ có nghiên cứu qua độc được, chúng nào ngờ tiểu nữ đã liệu trước điều này.” Y thở dài, người con gái này võ công cao cường, tâm tư cẩn mật, đích xác hơn hẳn người thường, nếu một lòng hướng ác tất sẽ là nhất đại họa hại của giang hồ.

“Còn cửa thứ ba, mấy ai có thể nén lòng cưới một nữ nhân xấu xa làm vợ. Nếu y đồng ý, tiểu nữ sẽ khuyên y cải tà quy chính, nếu có kẻ ngấm ngầm ôm dã tâm, xu phụ quyền thế của cha, vô tình với tiểu nữ, vô tâm với hiệp đạo, tiểu nữ sẽ tìm cách cầm chân, đợi cha về thanh toán y sau.” Ngữ khí của nàng bộc lộ hào khí xung thiên.

Y đổ mồ hôi lạnh toàn thân, cảm giác nàng hạ thủ mấy chục người, e rằng cha nàng tất có dính líu.

“Bất quá, nếu có người nhân phẩm tốt đẹp qua được ba cửa ải, tiểu nữ sẽ theo người đó danh chính ngôn thuận bước vào giang hồ, trừ gian diệt ác. Ngài thấy có được không?” Nàng đổi khẩu khí, mỉm cười với y.

Lời nàng khiến lòng y cuộn sóng, nàng sống thật sự tự tại, bởi có cây cổ thụ cao vút trong Thu phủ nâng đỡ mới tạo thành cá tính này. Y tìm cách khuyên giải, chậm rãi nói từng câu: “A di đà phật, thí chủ có thiện niệm diệt ác trừ gian, nhưng thủ đoạn không công minh, lại xuất thủ quá nặng, những người đó tội chưa đáng chết...”

Nàng cắt lời: “Ngài có thể tìm ra bất cứ ai trong bọn chúng chưa từng giết người, tiểu nữ đồng ý phục độc tự tận ngay lập tức.”

Y ngậy người, chạm vào đôi mắt quật cường của nàng, mặt liền nghiêm trang đối nhãn, hồi lâu nàng chợt mỉm cười: “Tiểu hòa thượng, ngài hoàn tục đi thôi!”

Câu nói như Phật môn sư tử hống, vang lên trùng điệp trong lòng y, chân mềm nhũn hẳn, mặt đỏ lựng, tay run rẩy, mồ hôi chảy ròng ròng xuống cổ. Mười ba năm nay y bận với đèn dầu tượng phật, chưa từng gặp qua bất kỳ nữ tử nào, nói gì một người như nàng.

Thấy y kinh hoảng, nàng phì cười, ghé sát tai: “Lẽ nào vì dung mạo của tiểu nữ khiến ngài khó chịu?”

“Thí chủ đừng nói thế.” Y vội cúi đầu, chắp tay niệm phật: “Xấu đẹp cũng chỉ là bề ngoài.”

“Ngài tưởng tiểu nữ không biết sao, phật môn có cho phép đệ tử xá giới hoàn gia, chẳng qua ngài chưa vừa mắt tiểu nữ.”

Y lắc đầu hoảng loạn, ngậy người nhìn nàng gỡ vết sẹo xuống, lau sạch dung dịch dính vào môi, dung nhan nàng quả thật đúng như y tưởng tượng, chờ mong. Y chợt hiểu vì sao có người liều mạng chỉ vì một nụ cười của hồng nhan, vẻ đẹp chí thuần chí mỹ ấy quả khiến nhật nguyệt thất sắc, đất trời câm lặng.

Nàng vuốt tóc mỉm cười, động tác mê hồn khiến lòng y rúng lên, bất giác đưa tay vuốt mớ tóc xanh mượt. Nàng xấu hổ cúi đầu, dáng vẻ tiểu nữ nhi lại trở về nguyên bản.

Như Hằng phảng phất nhìn thấy Thu Oánh Bích trong kinh thư, đôi mắt nóng bỏng lộ rõ tình yêu của nàng. Ma Đăng Già nữ yêu thương A Nan nhưng không níu chân ông ta được, đành dùng Sa Bì Già La Tiên Phạm Thiên Chú mê hoặc, quả nhiên A Nan không cưỡng lại được... Lúc y đọc đến đây, bất giác cười khổ, mỹ sắc vốn là lời chú vô thanh, cần gì phải dùng đến ảo thuật, lúc y thấy nàng, đã chính thức nhập ma.

Thiếu niên tuần lãng trước mặt nàng tuy trọc đầu nhưng đượm vẻ xuất trần, nàng vuốt ve đầu y, tha thiết gọi: “Tiểu hòa thượng!” Y giật mình, y chưa phải hòa thượng, lúc sư phụ cắt tóc cho y từng nói “Ái tình dứt tuyệt, phúc tuệ dâng tràn”, lời còn vang vọng bên tai mà y đã... A Nan có Phật Đà luôn che chở nên tránh khỏi tình nghiệt, nhưng y không có. Y lặng lẽ tụng kinh, thâm nghĩ lẽ nào lúc đó y không mong có ai đến ngăn cản?

5. C 05

“Vì sao nàng không sợ máu?” Cả hai ở lại Thu phủ biệt uyển tránh khỏi xung đột vì tầm cừu, cầu hôn trên giang hồ, cùng rủ rỉ tâm tình. Đêm lạnh như nước, y chợt thấy lạnh nên hỏi nàng.

“Mẹ muội mất sớm, cha quanh năm chinh chiến tứ phương, muội luôn ở bên cạnh cha.”

Quen thấy cảnh đồ sát nơi sa trường, lòng nàng đã chai lỳ. Bất giác y lại liên tưởng đến bản thân, như quay lại lúc bảy tuổi ôm mộ cha mẹ khóc nức lên, lòng chợt chua xót, ôm nàng càng chặt.

Nhưng tình cảm bột phát chỉ trong khoảnh khắc lý trí bị che mờ, duyên sinh duyên diệt đâu thể vĩnh viễn. Nửa tháng sau, tin Thu đại tướng quân sắp về truyền tới, y ngưng ngừng vì thân phận, không dám gặp mặt, nàng lại không để tâm, một lòng muốn gả cho y. Hai người đều cố chấp, y nhất thời tức giận, cãi nhau một chập rồi phát tay áo ra đi.

Nàng ra đến tiền đình, chợt thấy có một tấm bái thiếp của thần bộ Kim Vô Ưu ở kinh đô, bất giác cả kinh, nhưng vẫn ngẩng cao đầu chào hỏi vị bộ đầu lừng danh. Kim Vô Ưu ung dung đáp lễ rồi hỏi đến việc công: “Thu đại tiểu thư, tại hạ nghe đồn rằng mười mấy ngày nay tiểu thư bày ra việc kén rể ở phủ khiến người giang hồ đến cầu thân tử thương rất nhiều, có việc này chăng?”

Nàng không hề sợ hãi, bật cười hỏi: “Sao họ lại báo quan nhỉ?”

Kim Vô Ưu tỏ vẻ bất nhẫn: “Không phải, chỉ là mấy hôm nay tại hạ ngầm thu thập chứng cứ chứng thực tiểu thư đích xác là thủ phạm của vụ hung án này.”

“Quả nhiên nhất đại thần bộ, nói không sai chút nào.”

Kim Vô Ưu thở dài: “Vụ án này chưa trình lên quan trên, tiểu thư tự thú như thế này cũng có khả năng được giảm tội, mong tiểu thư tự lên kinh đô quy án.” Với thân phận thần bộ của Kim Vô Ưu mấy khi chịu nhũn nhận thế này, gã biết mình nắm rõ tình hình mà không báo cáo là phạm pháp nhưng vốn có giao tình với Thu Thịnh Thiên, hiểu rằng Thu Oánh Bích từ bé đã tự tung tự tác, bản tính không xấu. Ngoài luật pháp còn có tình người, gã đau lòng vì con của hảo hữu, đành dốc sức tương trợ.

Nàng vẫn thản nhiên, mỉm cười tươi tắn: “Nếu tiểu nữ không muốn đi thì sao?”

Kim Vô Ưu nhíu mày, thầm nhủ đại họa lâm đầu thế này mà nàng ta vẫn không có ý hối cải, bèn nóng lòng giục: “Tiểu thư giết nhiều người, phạm vào địa tội ‘bất đạo’, Thu đại tướng quân thuộc hàng Bát Nghị, có thể xin hoàng thượng miễn giảm tội cho tiểu thư, mau theo tại hạ về nhà môn.”

Bất đạo là một trong Thập ác, theo luật phải chém đầu nhưng “hình pháp cũng có ngoại lệ,” luật pháp đồng thời cũng quy định Bát Nghị gồm người thân thích, gốc gác liên quan đến hoàng tộc, bậc hiền đức, có tài năng, công lao, thân phận tôn quý, dốc sức vì dân vì nước hoặc tân khách quốc gia cùng thân nhân nhân nếu phạm tử tội có thể tấu xin hoàng thượng miễn giảm. Kim Vô Ưu biết Thu Oánh Bích không thể thoát tội, chỉ mong có triều thần dốc sức bảo vệ nàng trước mặt hoàng thượng, miễn cho tội chết.

“Ngài một lòng tận trung.” Nàng nghiêm mặt lại, cung kính vái Kim Vô Ưu rồi nói: “Kim bộ đầu, tiểu nữ có hai câu muốn hỏi. Nếu việc này không có ai báo quan, ngài cũng bỏ qua vậy tiểu nữ sẽ an nhiên vô sự?”

Kim Vô Ưu trầm ngâm: “Tuy nói vậy nhưng Đẩu Tụng luật có quy định ‘kẻ giết người trong lúc giao đấu bị đem treo cổ, cố tình giết người, đem chém đầu.’ Trong Tặc Đạo luật cũng quy định ‘Kẻ dùng thuốc độc hại người bị đem treo cổ.’ Hai tội tiểu thư phạm đều là tử tội, bất kể thế nào tại hạ cũng phải đưa về quy án.”

Nàng gật đầu: “Những kẻ đó xưng là giang hồ đại hiệp, anh hùng hảo hán, không biết có ai chưa giết người? Kim đại bộ đầu vì sao không bắt chúng quy án? Có phải vì giang hồ phân chia rõ ràng, không ai báo án nên những kẻ chết đi đều thành cô hồn dã quỷ? Hoặc những kẻ chúng giết đều là loại gian nịnh nên chúng hành động hợp với tình lý đạo nghĩa, cả đời được tiêu điều khoái hoạt?”

Kim Vô Ưu lớn tiếng: “Quốc pháp có quy chuẩn, Vô Ưu chỉ biết có án xảy ra trong địa hạt mình quản lý, dù kẻ phạm tội là võ lâm minh chủ, giang hồ danh tước gì đó cũng hành sự theo quy củ của triều đình, quyết không để việc tư chen vào.”

“Hay, giá mọi mệnh quan triều đình đều như Kim bộ đầu, tiểu nữ đã không cần làm thế này.” Nàng u oán thở dài, lại mỉm cười mê hồn: “Kim bộ đầu làm việc theo quy củ của triều đình, tiểu nữ lại theo võ lâm quy củ, bộ đầu thắng được tiểu nữ, xin cứ tự nhiên bắt người.” Nàng vẫy tay, nha hoàn Lưu Ba đưa đao tới, đao quang lạnh lẽo dấy lên hàn ý trong lòng Kim Vô Ưu.

Gã thấy nàng không biết cân nhắc nặng nhẹ, lòng nóng như lửa đốt, trầm giọng nói: “Thu tiểu thư, nghe nói những người đó lúc vào phủ đều lập sinh tử trạng, mất mạng cũng không oán hận người khác, đúng không?” Đó là chứng cứ quan trọng duy nhất có thể cứu nàng.

Nàng lại tỏ vẻ quật cường, trong lúc quan trọng này quyết không chịu nhún, hừ lạnh đáp: “Có cũng được, không có không sao, Kim bộ đầu muốn bắt tiểu nữ không đơn giản đâu.” Nàng vung đao bổ tới, chiêu nào cũng dồn ép đối phương, đấu pháp ngả hẳn sang mạng đối mạng.

Kim Vô Ưu thành danh đã lâu, lại quen thuộc Thu gia đao pháp, lập tức lùi lại, không nghĩ ra cách xử lý sự tình nên mười phần khổ não. Nàng dốc toàn lực, đao quang dâng tràn như sóng, từng đợt nối nhau đổ dồn tới. Sau rốt Kim Vô Ưu cũng nổi nóng, chấp song quyền đẩy tới, cương phong rào rạt quét vào mặt Thu Oánh Bích.

Nàng vung đao chặn lại, lùi liền hai bước, lúc đó mới hiểu thanh danh thần bộ Kim Vô Ưu không phải hàng giả, công phu hơn hẳn nàng, nhưng nàng quyết không mở miệng nhận thua, nghiêng rằng quần lấy đối thủ. Hơn hai mươi chiêu qua đi, càng lúc càng sa vào hạ phong nhưng nàng vẫn liều chết chống đỡ, e rằng chẳng mấy chốc sẽ bị thương dưới quyền của Kim Vô Ưu.

“Vù”, Kim Vô Ưu nghe tiếng gió rít lên cấp tốc sau lưng liền lách người tránh đi, ngoái lại nhìn thấy một nam tử che mặt đứng chặn trước mặt nàng, phát tay áo tấn công. Gã lùi lại mấy bước, nhận ra công phu này xuất phát từ Phật môn trọng địa Vô Sắc tự mấy chục năm không xuất hiện giang hồ, liền dừng tay.

Nàng hoan hỷ nhìn người tâm ái, hóa ra y vẫn theo sát nàng. Kim Vô Ưu tỏ vẻ lo lắng, vòng tay nói: “Hôm nay tại hạ không thể khuyển được tiểu thư, đợi ngày khác lệnh tôn về lại tới thỉnh giáo.” Rồi hành lễ với Như Hằng, tiếc nuối bỏ đi.

Nàng lao tới tựa vào vai y, nhõng nhẽo: “Che mặt làm gì? Sợ làm mất mặt thiếp sao?”

6. C 06

“Quả dưa ngọc, chỉ cần chàng đồng ý xá giới, chúng ta sẽ được ở bên nhau.” Nàng nhìn y nóng bỏng, chỉ cần mở miệng là có được hạnh phúc, còn việc gì dễ hơn chẳng?

“Ta phải quay về.”

“Chàng đi, thiếp cũng cắt tóc làm ni cô, đến chân trời góc biển cũng nhất định theo chàng.” Nàng vẫn hào sảng như xưa.

Y kinh hãi, luyến ái là một chiếc kén tầng tầng lớp lớp trói buộc, thoát được cũng khắc ghi những dấu ấn đau thương. Sao nàng không chịu buông bỏ, nữ tử si tình này không hiểu tâm sự của nam nhân khiến y vừa hoảng sợ vừa khó xử: “Ta... không được, nàng cũng không...” Y vừa hoảng loạn vừa khấn trương.

“Thiếp nhất định phải làm vậy.” Tia sáng loáng qua trong mắt nàng, nhìn y hồi lâu rồi thở dài. Y vẫn không phản ứng gì, nàng đưa đao lên, một mớ tóc xanh chạm khẽ vào cần cổ mảnh mai rơi xuống, bám vào vạt váy. Y nghẹt thở, phảng phất mớ tóc hóa thành dây thừng từng vòng trói chặt y lại.

Đọc lại kinh sách, tạm hóa thân thành Ma Đăng Già Nữ, y mới hiểu được tâm ý của nàng lúc đó, biết không nên yêu nàng nhưng không thể kìm nén được. Vì một chút yếu lòng mà vạn kiếp bất phục, nhưng vẫn nguyện chìm vào yêu thương. Y gục xuống bàn trầm tư, nếu được lựa chọn, nếu có một kiếp khác, y sẽ thỏa nguyện cho nàng nhưng sinh mệnh đâu phải do mình quyết định.

Đêm đó, y hoang mang rời khỏi Thu phủ biệt uyển.

Nàng đang ngủ say sưa, y vội vội vàng vàng như tội nhân, không dám ngoái lại nhìn, thậm chí đập đầu cả vào hòn giả sơn. Lòng y ủ rũ cực điểm, đã mắc tội với nàng, lại mắc tội luôn với phật tổ.

Y gấp sách ngẫm nghĩ, Ma Đăng Già Nữ xuất gia rồi, tu thành chính quả nhanh hơn A Nan, vì có gì mà y lại ngăn cản nàng xuất gia? Nàng không ngại hy sinh mà y lại sợ, có lẽ trong sâu thẳm lòng y sợ không quên nổi nàng. A Nan gặp Như Lai rồi mới xuất gia, còn y thật ra vì cái gì? Vì trốn tránh khổ ải của đời người? Sống một buổi sớm tắt phải chịu ngàn vạn dày vò, một ngày chết đi lại chịu cảnh trùng cắn kiến đốt. Ân ái không dài lâu, chỉ như mây khói trôi qua trước mắt, để đạt đến đời đời kiếp kiếp, y không muốn lưu luyến niềm vui tạm bợ kiếp này.

Lại bảy ngày nữa trôi qua, y sấm hối xong xuôi, đẩy cửa ra ngoài. Bên ngoài ánh nắng chan hòa, trời xanh ngắt, niềm vui ngộ đạo ngập lòng y, chính thị tâm cảnh vạn dặm quang đăng, không một gợn mây này. Tâm Viên như có tiên tri, đợi sẵn trong sân, giữa vườn hoa đào khoe sắc, màu đỏ không cam tịch mịch nhiễm khí lạnh ban sớm. Y quỳ xuống, cất giọng kiên định: “Sư phụ, đệ tử đã minh bạch, xin hãy thụ giới cho con.”

Y không biết ở một nơi khác, nàng cũng nói một câu như vậy: “Thu Oánh Bích cầu xin cửa phật thu nhận, thụ giới cho đệ tử.”

“Con chưa đầy hai mươi tuổi, không thể thụ giới, mau về nhà đi.” Nàng đi mấy ngôi chùa đều bị cự tuyệt, ai cũng sợ địa vị hiển hách của Thu gia. Nàng bất lực, y muốn thụ giới cũng mặc, phải đến xin y hồi tâm chuyển ý. Vô Sắc tự, hừ, đốt hết thì đã sao? Nàng không tin y không đếm xỉa đến tính mạng toàn tự.

Vô Sắc tự. lúc nàng tới đã là ngày mồng năm tháng tư, mọi nghi thức đều hoàn tất, chỉ đợi ngày y đăng đàn thụ giới. Nàng đến vừa hay đúng lúc y chuẩn bị hoàn thành bước cuối cùng: thụ Tỷ Khiêu giới, nàng vẫn còn cơ hội.

Trên Tỷ Khiêu đàn, truyền giới đại hòa thượng, cùng bảy người làm chứng đang đợi, Như Hằng cởi giày bước lên giới đài ba tầng cao bảy thước, như bước sang một thế giới khác. Y quỳ xuống, trong lòng phẳng lặng hiếm thấy, khẽ mỉm cười, cắt đứt mọi nghiệt duyên, hôm nay y lại trùng sinh, đạt thành viên mãn.

Bất chợt, một tiếng hét phá tan an tĩnh của cửa phật: “Dừng tay!”

Đàn chim trên cành cây tung cánh, mấy trăm hòa thượng ngẩng nhìn, chỉ mình y vẫn quỳ bất động, tuy tâm niệm rung động. Từ xa bóng áo tím vút tới, cầm đao lao đến chỗ thân ảnh đang quỳ, ánh mắt lấp lánh vạn sợi tơ tình.

Y bất động như đã tọa hóa. Nàng đến trước mặt y, chộp lấy tay áo: “Đi theo thiếp.”

Y vẫn ngồi yên, thân thể phẳng phất mọc rễ dưới đất, nàng vận lực cũng không thể lay động y mấy may, lúc đó mới biết nội lực của y cực cao. Y không muốn theo nàng chẳng? Không, y muốn chứ, bất giác nàng giật dử liếc nhìn tăng chúng.

“Đi theo thiếp.” Nàng dịu giọng, gần như van xin.

Y lặng lẽ lắc đầu.

“Đi theo thiếp.” Sống mũi nàng cay xè, máu tràn ra khuôn mặt, vì sao, vì sao y cố chấp như thế?

Y thở dài, mục quang chăm chăm nhìn xuống đất, chậm rãi nhưng kiên quyết cất lời: “Duyên phận giữa chúng ta đã đứt, nữ thí chủ, xin hay lui gót.”

“Không!” Nàng kề đao vào cổ y, nam nhân trong lòng nàng vẫn bất động.

Tâm Viên cạnh đó phất tay áo, nàng không chống nổi luồng đại lực, đao bị hất bay, loạn choạng lúi lại hai bước. Tâm Viên như mọc rễ đứng giữa nàng và y, ngăn cách mọi si luyến của nàng: “Phật môn thanh tịnh, không được làm ồn, xin thí chủ lui bước.”

“Tránh ra.” Nàng vung đao chém tới, ai cản nàng đều là địch nhân.

Tâm Viễn phát tay áo, quần chặt cây đao, nàng cảm giác trái tim cũng bị trói chặt, rung mạnh tay vẫn không thoát được, nội công Tha Sơn Công Thác hoàn toàn vô dụng, hàng my trắng của lão hòa thượng tựa hồ rung lên đặc ý. Nàng cười lạnh, chợt bỏ đao, bản tay chop tới như vuốt chim ưng lẳng lẹ, Tâm Viễn lại phát tăng bào, đao phong như độc xà có linh tính thè lưỡi mổ vào mặt nàng.

Nàng chật vật tránh đi, đao phong lướt qua mặt, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, lão hòa thượng khác nào một ngọn núi cao ngăn đường, mặc cho khe suối tự chảy qua sườn, không kể gì đến tấm lòng hoa tự đa tình, mặc cho nàng tự sinh tự diệt.

Nàng biết mình không phải đối thủ, phần hận nhìn Như Hằng, từ đầu đến cuối y chưa hề nhìn nàng, vì sao phải bỏ nàng mà đi? Không lẽ cổ chấp trong lòng trọng yếu hơn người thương? Nàng nhìn y như nhìn một người xa lạ.

“Thí chủ xin hãy lui gót, đã vô duyên hà tất cưỡng cầu.” Lời Tâm Viễn vang lên ngoài xa, ẩn chứa uy nghiêm.

“Trần Anh Hồng, ta muốn nghe người nói một lời.”

“Nữ thí chủ, Như Hằng đã tận trần duyên, xin hãy về đi.” Sau cùng Như Hằng cũng mở miệng, cất lên câu nói vô tình.

Trước mắt nàng tối sầm, cổ nén lòng cầm đao đi khỏi cửa chùa, mỗi bước đều lắc lư rình ngã gục nhưng thâm bảo bản thân quyết không được ngã, nàng đến đây ôm lòng gửi gắm cả đời cho y, kết quả thế này sao? Từ nay về sau sẽ chia cách hai nơi chân trời góc biển, nàng phải nhớ mối hận này.

Yêu một người không nên yêu, hồng nhan mặc cho nước trôi xuôi.

7. C 07

Ngày mười sáu tháng bảy năm Bảo Tĩnh thứ tám, Tâm Viễn thu thập đủ hành lý, cáo biệt toàn tự rồi đi vân du, Như Hằng gánh đồ đạc tiễn ông khỏi sơn môn.

“Chỉ có con khiến vi sư không yên tâm.” Ông nhìn xuống dòng nước chảy trong khe suối, cảm thán: “Con ngộ tính cực cao, trí nhớ rất dai, là thiên tài của cửa phật nhưng...”

Như Hằng thần sắc bình tĩnh, thản nhiên nói: “Sư phụ cả nghĩ quá, con đã ngộ ra sinh tử, nhận rõ tình đời, một lòng tu đạo. Sư phụ cứ an tâm lên đường.”

Tâm Viễn chăm chú nhìn vào mắt y, gật đầu: “Thiện tai, thiện tai. Vi sư đi đây, con tự bảo trọng.”

Đi không đầy nửa ngày, Tâm Viễn xuyên qua một khu rừng trúc, gió lùa qua kẽ lá du dương như tiếng tiên nhạc, ông đắm mình trong bầu không khí an lành của trời đất, đặt hành lý xuống, tìm một nơi sạch sẽ để tọa.

“Tâm Viễn?”

Ông mở bừng mắt, một thân ảnh mỹ lệ hình như đã gặp qua đâu đó từ trong rừng trúc xuất hiện. Nàng đeo một thanh trường đao mỏng mảnh, nhân thần bằng lãnh cực điểm, phát ra sát khí kinh nhân.

“A di đà phật, lão nạp chính thị Tâm Viễn.” Ông hơi nhướng mày, vẫn bình tâm tĩnh khí.

“Hay lắm.”

Nàng lập tức động thủ, đao ảnh như làn gió thổi đến trước mặt, ông khẽ đẩy, cây đao khác nào tờ giấy mỏng, suýt nữa rách toạc. Vô công của lão hòa thượng quả thật bất phàm, nàng không tin vào tà quái, từ một năm trước rời khỏi Vô Sắc tự liền lưu lạc giang hồ, thành một sát thủ, cây đao của nàng đã thật sự uống máu.

Nàng uốn cổ tay, đao thanh rít lên nghiền nghiền như oan hồn cất tiếng khóc. Tâm Viễn bắt giác rúng động, nhận ra đao thanh khác hẳn ngày trước, có phần hận, ba phần độc, ba phần cô đơn, cùng vô số hơi thở tuyệt vọng của người giang hồ. Oán khí của nàng và oán khí trên đao khiến đao ý lừng lẹ cực độ.

Nàng không còn nhà nữa. Thu Thịnh Thiên biết nàng phạm tội liền lấy công chuộc lại, tự nguyện chinh thảo Tây Vực chư quốc, bất hạnh gặp lúc tuyết lở, xương cốt không còn. Tin tức đưa về lúc nàng ăn uống trong tửu lâu, phảng phất đang nhai xương thịt của cha, đầu lưỡi đắng ngắt. Nàng đã hại chết cha, từ đây chỉ còn một thân một mình, không còn ai để lưu luyến.

Mũi đao điểm tới, nàng rũ sạch hình ảnh cha, đao quang cuốn Tâm Viễn vào trong. Bất chợt ông đứng yên như tượng Phật, nguyện nhập địa ngục để hóa giải nghiệp duyên nặng nề trên thân đao.

Mũi đao đâm thẳng vào ngực ông, bắt giác nàng nhướng mày, lẽ nào mình đã sai?

“Thiện tai, thiện tai.” Tâm Viễn một tay chống xuống đất, một tay đỡ ngực: “Oán khí của thí chủ đã tan chưa?”

Nỗi hận trong mắt nàng khiến ông quay về ba mươi năm trước, món nợ ấy giờ đã hết chưa? Đôi mắt cũng hàm chứa oán hận giống thế này, dằng dặc suốt ba mươi năm chưa từng khép lại trong lòng ông. Mấy phen định bước vào trần thế lại thôi, ông biết bản thân không thể đạt đến thiên đạo Phật lý, không hiểu thấu được thế giới phiền não này. Tiếc thay, tiếc thay.

Nàng mím môi, hòa thượng này đã ngăn trở nhân duyên của nàng, đáng hận vô cùng, chỉ là nét bình tĩnh cam nguyện chịu chết ẩn chứa sức mạnh vô tận, dẹp tan nỗi hận của nàng. Y cũng thế, cũng làn mây ánh mắt như vậy, vì sao lại cự tuyệt tình ái? Còn bản thân nàng, vì sao lại không buông bỏ được, không quên được?

Máu Tâm Viễn phun ra nóng hổi, chạm vào bụi trần liền nhuộm màu đen, cái chết đơn giản như vậy. Ông lặng lẽ nhìn sinh mệnh tan đi, hoàn toàn không thấy lòng bất an, túi da này vốn ông định rũ bỏ từ lâu, mượn tay nàng cũng được. Chỉ là ông vẫn lo nghĩ đến Như Hằng, trong khoảng khắc cuối cùng linh đài còn tỉnh táo, ông thầm mong ái đồ đừng đi theo con đường của mình.

Trên thi thể ông đáp xuống một đóa mẫu đơn màu máu nở rộ.

Mười năm sau, cõi đời không còn nhắc đến tên Thu Oánh Bích nhưng Mẫu Đơn Sát Thủ lại vang động vô lâm. Theo lời đồn, nàng ta không giết nữ tử nhưng cực hận nam nhân, đặc biệt là hòa thượng, gặp là giết ngay.

Năm Long Hữu thứ ba, do Yến vương gia bị mất bạc khiến thiên hạ đại loạn, nhiều môn phái giang hồ cùng tứ đại vương phủ bị kéo vào. Đương thời, giang hồ có lục đại sát thủ lợi hại nhất gồm Thất Hồn, Thương Tình, Mẫu Đơn, Phù Dung, Hồng Y, Tiểu Đồng buộc võ lâm nhân sĩ kết thành Giang Hồ minh hợp với quan phủ truy sát.

Ngày mười chín tháng chín, bỏ lại sau lưng bốn mươi bảy mạng người, Mẫu Đơn Thu Oánh Bích và Phù Dung Lam Táp Nhi xông ra khỏi trùng trùng bầy rập mà Giang Hồ minh bày ra tại Thanh Loa sơn, cả hai đều mệt mỏi, ẩn mình trong căn nhà nhỏ bí ẩn cạnh Bích Thịnh hồ hai ngày, trong hai ngày này họ phải quyết định thoái ẩn hay phục cừu.

Nhưng hôm đó, tình cảnh vô cùng khác thường, trời tối rất sớm, chim ăn đêm hoàn toàn mất bóng khiến bốn bề im lặng đến ngạt thở. Lam Táp Nhi đối thuốc trị thương, xách một thùng nước về căn nhà, bất ngờ thấy một người.

Thân ảnh này đến một cách lặng lẽ, tựa hồ từ dưới mộ chui lên, từ hư vô hiện về. Nàng đâm cảnh giác, đầu óc chấn kinh, đối phương cách mình có một trượng, động thủ e rằng không kịp, chỉ kịp lóe lên một ý nghĩ: Khinh công cao thâm như thế mà không hề có sát khí...là ma chăng? Không, là một người không còn sức sống...

Cùng lúc, Thu Oánh Bích ra khỏi nhà, vừa liếc nhìn người mới đến, khuôn mặt lạnh tanh chợt trắng nhợt như tử thi được trát phấn. Thân thể nàng run rẩy, phải đưa tay ra sau lưng đỡ lấy tường nhà mới đứng vững được. Quả nhiên... là y.

Lam Táp Nhi nhận ra dị thường, cảm ứng được hai người không phải địch nhân, liền lặng lẽ lui xa mấy bước quan sát.

Thu Oánh Bích nhìn đối phương chăm chăm, cơ hồ đất trời chỉ còn lại thân ảnh ấy. Bao đêm vương vấn trong mộng giờ y đang đứng trước mắt bằng xương bằng thịt. Lam Táp Nhi cũng kinh ngạc, chưa bao giờ nàng thấy tỷ tỷ của mình lại thất thái đến thế.

Đối phương đến trước mặt Thu Oánh Bích, cúi mái đầu tặc, bình thần nói: “Oánh Bích, đúng là nàng?” Lời bật ra khiến Trần Anh Hồng của tục thế đã ngủ say nhiều năm tỉnh lại, y quên đi thân phận xuất gia, nói ra một lời nên nói.

Ký ức đã quên đi nửa đời, tựa hồ bất ngờ sống lại, bao nhiêu chuyện cũ như giấc mộng hiện về. Y ở gần quá, ngay trước mắt Thu Oánh Bích, chân chân thật thật khiến nàng sinh nghi. Nàng ngậy người lui lại nửa nước, không biết nên làm gì. Y hình thông suốt nội tâm, bình hòa cất tiếng: “Quá khứ đã qua, nhân duyên có sinh có diệt. Phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật.” Y buông lời hết sức tự nhiên khiến tâm tình nàng đang đang dậy sóng dần lắng lại.

8. C 08

Đồ đao! Nàng giết người thì đã sao? Lòng chết rồi, thân thể cũng không khống chế được nữa, hiệp niệm trong lòng nàng sớm tan biến từ lúc y bỏ nàng theo phật. Không muốn hành hiệp trượng nghĩa, nàng cam tâm trở thành sát thủ, hận không thể giết hết nhân gian để cùng y về bên kia thế giới.

Về mặt siêu nhiên của y thoáng qua tia thống khổ: “Oánh Bích, quả thật mọi tội nghiệt đều từ ta mà ra, đã vậy ta cam lòng chấp nhận tất cả.”

Nàng cười lạnh, đẹp nỗi đau trong lòng, uốn cổ tay, cây đao phát ra hàn quang bắt khuất: “Người không nên gọi ta là Oánh Bích, qua bao năm rồi mà ngươi tu hành không bằng ngày xưa. Người quên lúc chia tay gọi ta là gì rồi ư? Người gọi là nữ thí chủ cơ mà.” Ba chữ sau cùng, giọng nàng đầy oán hận, sâu khổ.

Lam Táp Nhi nấp ngoài xa nghĩ lại những lúc cười trêu Thu Oánh Bích, bất giác đau lòng. Nàng khẳng định được đại hòa thượng này là nam nhân duy nhất trong đời của Thu Oánh Bích, cũng là kẻ khiến nàng ta thống hận suốt kiếp. Nàng vốn cho rằng y là loại hoa hoa công tử, bạc hạnh tiểu nhân mới khiến Thu Oánh Bích hận đến thế, nào ngờ y lại là một hòa thượng.

Y cúi đầu niệm một câu phật hiệu rồi lại ngẩng lên, tỏ vẻ thành khẩn: “Quả thật ta tu hành chưa đủ, lúc niên thiếu khí thịnh đã gây ra sai lầm, mong nàng tha thứ cho tội lỗi của ta.” Y trang nghiêm quỳ xuống, chậm rãi vấp đầu.

Thu Oánh Bích lạnh nhạt: “Cái gì mà xưng ta, ngươi nên xưng là bản tăng mới phải. Các người là người xuất gia, không phải cần rũ bỏ ‘cái tôi’ trước hết sao?” Cây đao trong tay nàng chợt rũ xuống.

Y cười khổ, thở dài: “Ta là người phạm, không làm nổi thánh tăng. Hiện giờ chỉ mong bù đắp được tội lỗi, mong nàng cho ta cơ hội.” Vốn y một lòng mong giải thoát bản thân, đến giờ mới hiểu được chúng sinh hữu tình, chỉ hy vọng được dừng quá muộn.

Giọng nàng yếu ớt vang lên: “Cơ hội? Sai lầm rồi không thể quay lại, còn gì để nói?” Thân hình nàng run lên, lòng đã động, sao có thể giữ yên? Nàng hận y, chính y đã đến tìm nàng, cũng vì thế khiến nàng sa chân vào ân oán tình cừu triền miên nay. Một khi đã yêu thương, lại không thể quên được, hà cớ bỏ nàng mà ra đi?

“Tửu nhục trôi qua hòng, Phật tử giữa cõi lòng.” Tửu nhục có thể trôi vào, tình ái có thể không?

“Ta vốn nghĩ ngươi muốn làm hòa thượng, ta sẽ làm ni cô ở cạnh ngươi cả đời nhưng ngươi có cho ta cơ hội không?” Nàng cười khổ vuốt mớ tóc mai, trong trời đêm phơ phất gió, nàng vẫn đẹp đến nao lòng.

Y vẫn quỳ phục, bất giác lại nghĩ đến Ma Đăng Già Nữ si tình.

“Nếu con muốn làm vợ A Nan, vậy cắt tóc đi.” Trong mắt Phật Đà nở nụ cười trí tuệ, mục quang Ma Đăng Già Nữ lướt qua Tỷ Khiêu (Quen đọc là Tỷ Kheo) sau lưng ông, họ đều bật cười, không tin rằng tình ái kiên định đến thế, cũng có người kinh ngạc rằng Phật Đà lớn mật, sợ tiện dân nữ tử này nhiễu loạn tôn nghiêm của Phật môn thanh tịnh.

Vì tình yêu trong lòng, không tiếc cắt đứt vạn sợi tóc xanh. Tóc rơi xuống, Ma Đăng Già Nữ không hề hối hận, tuy nàng tiếc nuối trần thế nhưng có thể sớm chiều thấy mặt A Nan, thành phu thê trên danh nghĩa, xuất gia có sao đâu? Sau cùng, Ma Đăng Già Nữ thành Tỷ Khiêu ni.

Y ngỡ người ngẫm nghĩ, có phải y không muốn nàng xuống tóc vì những sợi tóc xanh buông dài như suối đó từng quần qua ánh mắt mê loạn của y, trở thành vẻ đẹp vô song của nàng? Nếu vì y mà không còn nữa, há chẳng tội lỗi lắm ru? Y biết những tạp niệm mê luyến sắc tướng đó là ma chướng ngăn y thành Phật nhưng y không tài nào rũ bỏ được.

Y hít sâu một hơi, bao năm tháng tu luyện giúp y trưởng thành, lúc cất tiếng bình tĩnh như ngọn núi hoang, vùi sâu đáy lòng dưới cổ đại: “Ta không biết nàng là Mẫu Đơn, hiện giờ mới biết vì ta, nàng mới tạo thành tội nghiệt vô biên. Ta là kẻ đáng chết, xin nàng bỏ qua cho những người vô tội.” Y nhìn nàng sâu thẳm, trong đáy mắt nàng hiện ý dâng lên mỗi lúc một nồng: “Nàng muốn báo cừu, cứ việc động thủ, xin nàng cho ta một cơ hội chuộc lỗi.”

“Ha ha...” Nàng phá lên cười điên cuồng không ngớt khiến người nghe rung động, cõi lòng lạnh ngắt. Hóa ra y đến không phải vì nàng, mà chỉ quan tâm đến những người vô tội. Vô tội, lẽ nào nàng có tội? Trái tim nàng vốn tuyệt vọng, vì y xuất hiện đã hơi lay động, đúng vậy, nàng chấp nhận rũ bỏ mối hận mười một năm, muốn quay lại ngày xưa, nhưng câu nói của y khiến tuyệt vọng lại dâng lên trong lòng nàng, đập tan trái tim mong manh.

Tim đã bị thương lại thêm một lần thương tổn, như hồng nhan buồn bã ra đi, một đi không trở lại. Nàng chậm rãi gơ đao lên, giọng trống rỗng: “Người muốn ta cắt đứt, đúng không? Người không sợ chết?”

Y chấp tay ngồi kiết già, vẻ mặt bình thản: “Thiện tai. Chỉ mong sau khi ta chết, nàng khôi phục bản tính, không còn là Mẫu Đơn giết người không chớp mắt.”

Vô công, gan dạ, phẩm đức, phu quân ta không được thiếu yếu tố nào... Người tham luyến mỹ sắc, không kể tín nghĩa như thế, chết cũng đáng.... Trên đời quá nhiều ác nhân, ta tuy là nữ tử cũng muốn trừ gian diệt ác....Chỉ cần chàng đồng ý xá giới, chúng ta sẽ ở bên nhau... Đi đến chân trời góc biển, thiếp cũng theo chàng. Nữ tử từng khiến y xiêu lòng đã thành tuyệt thế sát thủ, y đợi nhất đao này, đợi giải thoát này lâu lắm rồi.

Thu Oánh Bích cầm đao ngửa mặt lên trời, khóc mà không còn nước mắt. Y vẫn muốn bỏ lại nàng, bỏ lại mình nàng cô đơn trên cõi đời này.

Thà chết chứ y không muốn ở cùng nàng.

Toàn thân nàng lạnh ngắt, cơ hồ không đứng vững. Lam Táp Nhi bị thương nhìn hai người, phảng phất chìm vào nước mắt trong đáy lòng Thu Oánh Bích. Nàng muốn chạy ra, mắng xú hòa thượng kia một trận, ngay kẻ mù cũng nhận ra mối tình si như thiêu thân lao vào ánh lửa của Thu Oánh Bích, vì sao y không biết? Nếu y biết, sao lại không nhận lấy? Này y từng nhận lấy, vì sao lại buông bỏ?

Y cúi đầu, sợ chạm vào ánh mắt Thu Oánh Bích. “Giải thoát sinh tử đạt được A la hán”, lòng y xáo động, câu kinh này là chút cố chấp còn lại của y, tu thành chính quả thật sự quan trọng đến thế sao? Y không dám nghĩ nhiều, từ lúc sinh ra, y sống vì niềm tin này, y phải giữ lấy, kể cả phải nén lòng nhìn mối tình si sụp đổ trước mắt.

Ham vui một chốc tạo thành kết quả ngày nay, y có bao giờ nghĩ tới điều đó? Sắc tướng đến sau cùng vẫn là không, y hiểu rõ đạo lý này, những tình ái quần quýt nơi trần thế chỉ là vô vọng. Tuổi trẻ rõ ràng thoáng chốc thành xương khô, một cái túi da hôi thối, hà tất cố giữ làm gì? Y nguyện rũ bỏ tính mệnh để nàng rũ đi cừu hận, tấm lòng này, y tin rằng rồi nàng sẽ hiểu.

9. C 09

Đao xuất ra – mang theo vô vàn tương tư.

Nhát đao vẫn gọn gàng hoàn mỹ như lúc nàng thường xuất thủ, chỉ là lần này ẩn chứa một phần khắc cốt minh tâm. Đao vạch thành một đường cong u oán, cắt đứt ái hận tình cừu suốt mười một năm, tất cả chấm dứt trong một đao này. Nàng lặng người ngẫm nghĩ, cánh tay giương thẳng, phần hận đâm vào thân thể nam nhân nàng ngày nhớ đêm mong.

Trong mộng, nàng từng chém ra nhất đao này cả ngàn lần, nhưng lần nào cũng vậy, y đột nhiên biến mất khiến nàng hoang mang, buồn bã. Lần này nàng cũng nghĩ rằng sẽ chém trượt như trong mộng.

Cách ngực y một phân, không ai có thể phát hiện được cổ tay nàng hơi ngừng lại trong một thoáng, nhưng rồi vẫn đâm tới theo quán tính, xuyên vào lồng ngực y hết sức dễ dàng.

Đao đâm vào, nổi tiếp là tiếng thở dốc.

Gương mặt y hơi co lại, nàng chợt nhận ra không phải trong mộng, lưỡi đao xuyên qua lớp cà sa nhắc nàng rằng đây là hiện thực. Nhục thân con người, chỉ một đao là nhẹ nhàng xuyên qua.

“Quả dưa ngốc, sao lại không tránh?” Nàng trợn mắt rít lên. Cánh tay nàng run bần bật, nhìn cây đao theo mình bao năm, không dám rút ra. Trước mắt nàng phảng phất hiện lên tình cảnh mười năm trước, Tâm Viễn cũng ngậm cười ra đi.

Y mỉm cười giải thoát, lại niệm phật hiệu: “Phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật. Phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật...” Máu phun ra như suối, nhuộm đỏ áo cà sa, hòa vào nước mưa vô tình trút xuống. Chỉ trong nháy mắt, dấu vết sinh mệnh bị cuốn đi, nhòa nhạt dần.

Y loạng choạng ngã xuống, nàng đau lòng đưa tay đỡ y, ôm vào lòng rồi ngồi xuống, nhất thời, đầu óc nàng trống trơn.

“Đừng, chàng đừng chết! Thiếp không muốn chàng chết.” Lúc máu y chảy tràn, bao nhiêu ý niệm của nàng đều tan, ngũ tạng lục phủ quẩn lầy nhau, ép tim nàng nhỏ máu. Không, không phải thế, nàng không muốn kết cục lại thế này.

“Oánh Bích, ta thật lòng không muốn phụ nàng. Ta từng thề cả đời sẽ hầu hạ phật tổ, nàng hiểu không? Bao nhiêu năm nay, ta vẫn không quên nàng... đừng giết người nữa, đáp ứng ta đi!” Y nắm chặt tay nàng, mỗi câu nói khiến gương mặt y thống khổ co lại, lòng nàng đau đớn như phát cuồng.

Nước mắt tràn ra trên mắt nàng, nước mưa tạt vào, trộn lẫn nước mắt, không hiểu là ngọt hay đắng. Lời y nói khiến đau thương trong lòng nàng trỗi dậy, gặp nhau lúc xưa làm chi? Gặp nhau làm gì? Nàng buông tay y, dụng lực nhổ đao, mũi đao nhuộm máu, nhuộm cả tình duyên lỡ làng một đời.

Nàng lật tay, cắt vào cổ, không thể cùng sống bên nhau, cũng muốn chôn cùng một huyệt.

Y cố vận lực đưa tay kẹp lấy lưỡi đao, giật khỏi tay nàng rồi phất tay quăng lưỡi đao đi, vết thương trên ngực nhói lên, máu tràn ra không thể cầm nổi. Nàng sưng sờ nhìn màu máu đỏ, trước mắt tối sầm như màu mây đen giăng phủ khắp trời, màu sắc quen thuộc nhưng lần này khiến nàng hoang sợ, quay cuồng.

“Chàng chết rồi, thiếp cũng không muốn sống một mình.” Nàng khẽ nói với y, áp mặt vào má y, mặc cho dòng lệ nhỏ xuống gương mặt lạnh giá. Trong khoảnh khắc yên tĩnh này, nàng nghe thấy nguyện vọng trong đáy lòng y.

Y cười miễn cưỡng: “Nàng nhất định phải sống, bắt tất theo ta, đến âm phủ ta vẫn muốn làm hòa thượng.”

Nàng khóc trong câm lặng, không còn muốn so đo lời lẽ với y, trong lòng thống hận bản thân vô vàn, chợt nâng gương mặt y lên, xuyên qua màn mưa hòa cùng nước mắt gào lạc giọng: “Vì sao chàng muốn chết? Thiếp chỉ muốn ở cạnh chàng, không cần gì hết! Chàng đừng đi, đừng đi...”

Y mỉm cười, nụ cười như khúc tuyết xướng đẹp đẽ nhưng thoáng qua: “Nếu kiếp sau ta lại là Trần Anh Hồng, nhất định không bao giờ xa lìa nàng.” Nụ cười chưa tắt, y ngoẹo đầu, hôn về chín suối.

Nàng chết điếng, trong khoảng khắc đó thiên địa không còn tồn tại. Người vẫn trong lòng, tình cũng quay về, chỉ có hồn ở nơi xa, cách chia sinh tử.

Y là người một lòng, đã trót yêu thương phật nên không thể yêu bất cứ nữ tử nào trên thế gian. Nàng tin rằng nếu y là một nam tử bình phàm tất sẽ yêu thương nàng. Chỉ là y không phải. Và y cũng không thể. Còn nàng, như mọi nữ tử si tình trên đời, nguyện chờ đợi y, vì y xuất gia, thậm chí chết vì y nhưng không thể khiến y từ bỏ phật,

Mưa lớn dần nhưng mưa lớn thế nào cũng không rửa sạch được bi ai, hối hận. Bi hoan ly hợp trên nhân gian lại tái diễn.

10. Vĩ Thanh

Nàng đứng trước cửa am, chuyện cũ như thủy triều ào ạt dâng lên. Bên ngoài am là một thế giới khác, bao đời giai nhân đều khổ vì chữ Yêu. Nàng nhìn chăm chăm hai chữ Vô Sắc trên biển, biết tất cả vẫn chưa kết thúc.

Chỉ trừ khi cái chết giải thoát, tất cả mới rửa sạch. Yêu, là cho đi tất cả, dốc hết cả đời cũng không hề tiếc nuối. Nàng thâm nhủ, nếu như thế, thà cả đời đừng thử yêu làm gì.

Đứng lặng hồi lâu, nàng buồn bã hạ sơn, dẫn thân vào chốn vạn tượng hồng trần, dần dần khuất bóng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-ti-yeu-nhieu>